

РЕШЕНИЕ

№ 2244

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 21.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4836** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Т. Т. Т., с постоянен адрес: [населено място].[жк]. вх. Ж, ет. 1, ап. 147, чрез адвокат И. Й. М. със съдебен адрес в [населено място]. [улица]. ет. 1. ап. 3 срещу Решение № 1040-21-269 от 28.04.2023 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ)-С.-град, с което е оставяена без уважение жалба с вх. № 1012-21-401 от 11.04.2023 г. и е потвърдено Разпореждане № 32415/23.03.2023 г. на длъжностното лице по чл. 60. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване, с което злополуката, претърпяна от Т. Т. Т. не е приета за трудова злополука.

С разпореждането не е признато за трудова злополука претърпяното от Т. Т., здравословно увреждане /фрактура на дясна бедрена кост станала на 20.09.2021 г. на "Строителен обект – поземлен имот 68134.2821.2529 в[жк], [населено място]. Жалбоподателят поддържа, че обжалваното Решение № № 1040-21-269 от 28.04.2023 г. на директор на ТП на НОИ С. - град е неправилно и незаконосъобразно. Сочи, че от събраните по делото доказателства се установява, че злополуката е настъпила при и по повод на служебните му задължения. Твърди, че не е взето предвид, че надлежно е заявил и декларирал, че е работил, без сключен трудов договор, посочил е че е бил ангажиран като охранител на строителния обект, изпълняван от „Стройкомерс” ЕООД

и възложен от „Максимум Сентер“ ЕООД. Заявил е данни на свидетели, както за обстоятелствата по настъпване на злополуката, така и за обстоятелствата по изпълняваната от него трудова дейност. Твърди също, че тези лица не са търсени за даване на сведения и за изясняване на обстоятелствата по изпълняваната от него работа и настъпване на злополука. Ако това било сторено, щеше да се установи, че изпълняваната от него дейност е трудова и е следвало да бъде осигуряван. Направено е искане да се отмени Решение № 1040-21-269 от 28.04.2023 г. на директор на ТП на НОИ С. - град, като неправилно и незаконосъобразно. В съдебно заседание, жалбоподателя, редовно призван, не се явява, не се представлява.

Ответникът - директор на ТП на НОИ-С.-град, редовно призван, се представлява от юр. П., който изразява искане жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – фирма „Строй комерс“ ЕООД, редовно уведомена, не се явява и не се представлява.

Административен съд-София- град, след като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и във връзка с доводитена странит, намира за установено от фактическа страна следното:

На основание чл. 57, ал. 2 от КСО в ТП на НОИ С.- град е подадена декларация вх. № 23/11.01.2023 г. от Т. Т. Т. за претърпяна от него злополука станала на 20.09.2021 г. на "Строителен обект – поземлен имот 68134.2821.2529 в[жк], [населено място], докато изпълнявал функцията на охранител.

Предвид обстоятелството, че злополуката е претърпяна на 20.09.2021 г., а същата е декларирана от жалбоподателя /почти година по-късно/ административния орган е приел, че за разследване на злополуката не може да извърши посещение на място, а същото се извършва по документите, представени с декларацията за трудова злополука от пострадалия и представените от осигурителя в хода на разследването.

Резултатите от извършеното разследване са оформени в Протокол № 17 от 27.02.2023 г. Протоколът за резултата от извършеното разследване на злополуката няма характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от Административно-процесуалния кодекс /АП К/. а е документ, който ография действията и констатациите на комисията за разследване на злополуката, и е част от производството по издаване на такъв /чл. 21, ал. 5 от АПК/- разпореждането за приемане или за неприемане на злополуката за трудова. Съгласно данните от декларацията за трудова злополука с вх. № 23/11.01.2023 г. на ТП на НОИ С.-град, Заявление вх, № 1030-21-1379/21,09.2022 г. на Т. Т.; Жалба вх. № 1030-21 -1379#2 от 20.10.2022 г. на Т. Т.; молба-жалба от Т. Т.; Епикриза ИЗ № 25765/04.10.2021 г. и ЕР на ТЕЛК № 2364/11.08.2022 г. на Т. Т.; Определение № 8665 от 04.11.2022 г., Определение № 9232 от 23.11.2022 г, на АССГ и Заявление вх. № 5101-21-23#1 от 17.02.23 г. на „Стройкомерс" ЕООД е видно, че на 20.09.2021 г. според подадената декларация за трудова злополука Т. Т. е работил като охранител в „Стройкомерс" ЕООД, на обект поземлен имот 68134.2821.2529 в[жк], [населено място]. По време на

нощно дежурство паднал и получил Фрактура на дясна тазобедрена става.

Според подадената декларация вх. № 23/11.01.2023 г. и молба-жалба за разследване от Т. Т.: „Работих за фирма като охранител /пазач/ за собственика на фирмата М., не му знам трите имена и името на фирмата. Той има много фирми и държи повече от 20 обекта в С. и около С.. Минатата година съм работил за него на друг обект. Сега работех на О. /в циганската махала/. В поземлен имот с индификатор 68134.2821.2529 „В.“ [населено място]. Строи се складово помещение на 2 ет. е офис и магазин. По време на работа нощно време на 19-20.09.2021 г. паднах и си счупих крак /десен/ в бедрото. Бях многократно предупреждават, че някои може да се нарани. Защото обекта не беше осветен и безопасен. По-късно разбрах, че не съм осигуряван. Никой от охранителите, нито от работниците е бил осигуряван.”

Не са представени обяснения на свидетели, които да потвърдят станалата злополука.

Във връзка с подадената декларация за трудова злополука вх. № 5101-21-23 от 11.01.2023 г. от Т. Т. е изпратено писмо до управителя на „Стройкомерс“ ЕООД с изх. №5101-21-23 от 13.01.2023 г. за предоставяне на допълнителни документи. На 17.02.2023 г. с писмо изх. № 5101-21-23#1 управителя на дружеството ни информира.” по случай подадената декларация за трудова злополука от Т. Т. Т., в която се твърди, че той е работил във фирма „Стройкомерс“ ЕООД е заявено, че не познават такъв човек. Лицето никога не е работило в „Стройкомерс“ ЕООД и никога не е имал никакви взаимоотношения с фирмата. Също така е изразено уверение, че дружеството в цялата си история никога не е имало и не е работило на строителен обект в кв. С., както е написано в декларацията.“

При извършена проверка в информационната система на НОИ е установено, че не са подадени уведомления по чл. 62 от КТ за сключен трудов договор с Т. Т..

Установено е също, че не са подадени данни по Наредба Н-13/17.12.2019 г. на Министъра на финансите за осигуряване на лицето по трудови правоотношения. Т. Т. Т. не е осигурен за трудова злополука по смисъла на чл. 4, ал. 1 и 2 и чл. 4а от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

При тази фактическа обстановка, която е безспорно установена по делото е издадено процесното Разпореждане № 32415/23.03.2023 г. на длъжностното лице по чл. 60. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване, с което не е приело декларираната злополука за трудова.

Разпореждането е обжалвано в срок и предвид установеното по-горе и поради липса на представени други доказателства, които да оборват установеното в хода на административния процес и при същата фактическа обстановка е издадено и процесното Решение № 1040-21-269 от 28.04.2023 г. на Директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт С.-град, с което е оставяена без уважение жалба с вх. № 1012-21-401 от 11.04.2023 г. и е потвърдено Разпореждане № 32415/23.03.2023 г. на длъжностното лице по чл. 60. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване, с което злополуката, претърпяна от Т. Т. Т. не е приета за трудова

злополука.

В мотивите на Решение № 1040-21-269 от 28.04.2023 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е посочено, че претърпяното на 20.09.2021 г. от Т. Т. Т. здравословно увреждане не обхваща предвидените от законодателя хипотези по чл. 55, ал. 1 от КСО, поради което не може да бъде прието за трудова злополука. Посочено, че в случая не е налице един от елементите на фактическия състав на трудовата злополука, а именно злополуката да е станала с осигурено лице.

В хода на производството пред настоящата инстанция са приети всички доказателства, приложени към жалбата, както и представената от ответника административна преписка.

По делото са за сведение са представени влязли в сила Определение № 9232/23.11.2022г. и Определение № 8665/04.11.2022г. постановени по адм.дело № 9821/2022г. на АССГ, 55 състав, както и Определение № 10030/21.12.2022г. постановено по адм.дело № 9616/2022г. на АССГ, 50 състав, с което е оставена без разглеждане жалбата на Т. Т. Т., отказ за извършване на проверка по искане за констатиране на трудово правоотношение по реда на чл. 405 а от КТ, по повод на съобщаване на настъпила трудова злополука,обективиран в писмо с изх. № 22081530/23.09.2022 г. на директора на дирекция „Правно осигуряване на инспекционната дейност“ към Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ и е прекратено производството по адм. дело № 9616/2022 г. по описа на АССГ.

В хода на съдебното производство са представени, като доказателства: Разрешение за строеж № 43/26.08.2020 г. се отнася за строеж „Нежилищна сграда-офиси,склад и шоурум“ в поземлен имот с индификатор 68134.2821.2529 „В.“ [населено място].;

Заверен протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво на строежа от дата 05.03.2021 г., относим към горното разрешение и Договор за извършване на строително - монтажни работи от дата 13.01.2021 г. между „МАКСИМУМ СЕНТЕР“ ЕООД, в качеството на възложител и „С.“ в качеството на изпълнител, за извършването на СМР за посочения по-горе обект.

При така установената фактическа обстановка и в съответствие с разпоредбата на чл. 168, ал. 1-3 от АПК за проверка на обжалвания административен акт на всички основание по чл. 146 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-Директора на ТП на НОИ С.-град, който съгласно разпоредбата на чл. 117, ал. 1, т. 1, б. "г" от КСО притежава

материална и териториална компетентност да се произнесе по подадената жалба срещу разпореждането, с което се приема, че злополуката с Т. Т. не е трудова злополуката. Решението отговаря на изискването за форма по чл. 59, ал. 2 от АПК, като е издадено в писмена форма, съдържа правни и фактически основания за издаването му и е подписано от неговия издател, с оглед на което съдът приема, че не са налице отменителните основания по чл. 146, т. 1 и т. 2 от АПК.

Процесното разпореждане издадено от Длъжностно лице по чл.60, ал.1 от КСО е издадено въз основа на събраните доказателства за декларираната злополука вх.№ 23/11.01.2023г, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвано е по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 1, т. 2, б.“г“ от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е.

При издаването на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени в съответствие с изискванията на чл. 35 от АПК, след като са изяснени всички факти и обстоятелства във връзка с декларираната злополука и не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 146, т. 3 от АПК, представляващи основание за отмяна на оспорения административен акт. Обжалваното решение, с което е потвърдено Разпореждане № 32415 от 23.03.2023 г. на длъжностното лице по чл. 60 от КСО, с което не се признава за трудова злополуката с Т. Т. Т. на 20.09.2021 г. е постановено в съответствие с материалния закон.

По делото е безспорно, че Т. Т. не е бил осигурено лице по смисъла на КСО и не е налице констатирано трудово правоотношение, вкл. и по реда на чл.405а от КТ./Определение № 10030/21.12.2022г. постановено по адм.дело № 9616/2022г. на АССГ, 50 състав/

На следващо място в разглеждания случай е безспорно, че е налице увреждане на здравето, видно и от представената медицинска документация. Този факт не се оспорва от ответника.

Трудовата злополука като осигурен социален риск е легално определена в нормата на чл. 55, ал. 1 от КСО, в която са установени юридическите белези и кумулативно изискуемите предпоставки, с наличието на които законодателят обвързва приемането на дадена злополука за трудова, както следва: 1 внезапно увреждане на здравето (внезапно, външно неочаквано и непредвидимо еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло); 2 злополуката да е станала с осигурено лице; 3 неблагоприятен резултат от увреждането - неработоспособност или смърт; 4 причинна връзка-неблагоприятният резултат да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства; 5 увреждането да е станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при

всяка работа, извършена в интерес на осигурителя и б наличие на функционална връзка между настъпилото увреждане на здравето и условията на труд.

Ако някой от гореизброените елементи липсва, злополуката не може да се квалифицира като трудова.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, в това число и от събраните допълнително доказателства може да се направи обоснован извод, че в случая не са налице всички предпоставки, визирани в чл. 55, ал. 1 от КСО, жалбоподателят не е бил осигурено лице по смисъла на КСО. Не е осъществен сложния фактически състав на чл. 55. ал. 1 от КСО за класифициране на злополуката като трудова, тъй като не е налице един от конститутивните признаци на трудовата злополука, а именно злополуката да е станала с осигурено лице.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Предмет на спор в процесния случай е заключението, направено от длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО, възприето с решението на директора на ТП на НОИ С.-град, че претърпяното увреждане не е станало с лице, осигурено за всички осигурени социални рискове.

В този смисъл нормата на чл. 4, ал. 1, т. 1 КСО определя, че задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са: 1. работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по ал. 10 и по чл. 4а, ал. 1.

Видно от цитираната разпоредба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“.

Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор. Безспорно по далото е установено, че жалбоподателя няма сключен трудов договор по данни в системата на НОИ и не са подавани уведомления по чл.62 от КТ за сключен трудов договор с Т. Т..

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 КСО, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 КСО. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО изрично определя момента, от който възниква осигуряването - денят, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до

прекратяването ѝ, респ. лицето следва добросъвестно да участва в осигурителното правоотношение и обуславящото го трудово такова, за да придобие право на парично обезщетение.

Органът по осигуряването е мотивирал становище, че жалбоподателя не е бил осигурено лице. Съдът приема тази теза за обоснована и напълно кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

Въз основа на съвкупната преценка на приетите по делото доказателства настоящият съдебен състав приема, че на 20.09.2021 г. е било налице внезапно увреждане на здравето на Т. Т. Т., което обаче не представлява трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КСО. В този смисъл правилно и законосъобразно длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е приело, че претърпяната от г-н Т. на 20.09.2021 г. злополука не следва да се квалифицира като трудова злополука при условията на чл. 55, ал. 1 от КСО.

На това основание и въз основа на доказателствата по делото, следва, че Разпореждане № 32415 от 23.03.2023 г., с което длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 от КСО не е признато за трудова злополука претърпяното от Т. Т. Т. здравословно увреждане станало на 20.09.2021 г. на "Строителен обект – поземлен имот 68134.2821.2529 в[жк], [населено място], докато изпълнявал функцията на охранител е законосъобразно, в съответствие с материалния закон и целите на закона, поради което и правилно е потвърдено с Решение № 1040-21-269 от 28.04.2023 г. на Директора на ТД на НОИ-С.-град.

Представените по делото доказателства 1.Разрешение за строеж № 43/26.08.2020 г.; 2. Заверен протокол за откриване на строителна площадка и определяне на строителна линия и ниво на строежа от дата 05.03.2021 г.; 3.Договор за извършване на строително - монтажни работи от дата 13.01.2021 г. не променят фактите по делото, които да обосноват друг правен извод, различен от приетия и установения от решаващият орган. По делото не са представени други доказателства, въпреки дадената от съда възможност на жалбоподателя, които да обосноват друг правен извод.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане е законосъобразно, като издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 60 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Т. Т., срещу Решение № 1040-21-269 от 28.04.2023 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт -С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № 32415/23.03.2023 г. на длъжностното лице по чл. 60. ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване

ОСЪЖДА Т. Т. Т., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място].[жк]. вх. Ж, ет. 1, ап. 147, да заплати на ответника Националния осигурителен институт С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: